

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercFeny

III. évfolyam, 12 szám, 2009. december

Beszámoló

Konspiratológia

Versek

Hegylakó

Horror

Filmrovat

Könyvajánló

Anime, Manga

Ehavi számunk alkotói:

Bódai-Soós Judit, Amarillisz, Craz, Maggoth,

Strahalov, ifj. Polák Péter, comsey,

Jimmy Cartwright, Homoergaster, Kapitány, SeT

Tartalom

BESZÁMOLÓ

Egy újabb Fantasztikus Nap
/Jimmy Cartwright/ .....3.

KONSPIRATOLÓGIA

„The Asteroid Field” /Homoergaster/ .....5.

VERSEK

Nagyszakállú /Craz/ .....8.
Háimonológ /Bódai-Soós Judit/ .....8.
Démonok /Amarillisz/ .....8.
Álom /ifj. Polák Péter/ .....9.
Részeg mesehős /Maggoth/ .....9.
Égess el /Strahalov/ .....9.
Ellentét /comsey/ .....9.

HEGYLAKÓ

Kurgan történetek: A fekete tűz
/Homoergaster/ .....10.

HORROR

Az új fiú /Maggoth/ .....12.

FILMROVAT

Zombieland /Jimmy Cartwright/ .....14.

MANGA, ANIME

Otaku Team /SeT/ .....15.

PÁLYÁZAT

V. Lidércfény Pályázat /Lidércfény HQ/ .....15.

KÖNYVAJÁNLÓ

Nemere István: Játszma tízmilliárdért /Kapitány/ .....16.

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
III. évfolyam. 12. szám, 2009. december

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Meteor alert

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Scholtz Róbert (Sigynnae),
Homoergaster, Bognár Attila (WhiteRaven)

Támogatóink: Szabó Dénes és családja,
Főnix Étterem és Söröző

(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Köszöntő

TISZTELT OLVASÓINK!

Mindenekelőtt áldott, békés karácsonyi ünnepeket, és sikerekben gazdag, boldog új évet kívánunk minden alkotónknak és olvasónknak.

Ezen számunk a tavalyitól eltérően nem az ünnepek köré épül. Tartalma meglehetősen vegyes, bár mi inkább színesnek gondoljuk. Visszatértünk az utóbbi időben hanyagolt versek közléséhez, amiből most jóadagot beválogattunk. Reméljük, mindenki talál majd kedvére való olvasnivalót.

Jegyzetünk most sincs, találtunk fontosabb híreket is annál minthogy ilyesmivel töltjük meg a lapot. Van viszont pályázatunk, és némi előzetes a jövő havi számunkból.

Jó szórakozást kívánunk!

Lidércfény HQ

Hírek röviden

Cherubion

Az „Egy Fantasztikus Nap 2009” rendezvényen jelentette be a Cherubion kiadó, hogy hamarosan várható honlapjuk megújulása, melyen webáruház is helyet kap. Ezzel párhuzamosan a könyvklubot is újrászervezik, megtartva a jól bevált hagyományokat (pl. klubkönyv kiadása).

Karcolat antológia

Megjelent a KIMTE első kiadványa a **Karcolat - Amíg világ a világ** című antológia. A kötet negyven tehetséges fiatal író és grafikus művét tartalmazza.

Részlet az Előszóból:

„...A szerzőknek teljes szabadságot adtunk, megválaszthaták azt a nevet, amelyiken megjelentetik a művüket. Nem tartottuk fontosnak, hogy kizárólag a polgári vagy épp a művésznevüket használják. Ezért a kép meglehetősen vegyes az írókat, grafikusokat illetően.

A Karcolaton a könnyebb áttekinthetőség kedvéért kategóriákat állítottunk fel a beküldött írások részére, ám ebben az antológiában mellőztünk mindenfajta műfaji besorolást. S bár egyaránt megtalálhatóak fantasy, sci-fi, horror, real-time, abszurd, történelmi írások, a meséről, a szépirodalmi és a misztikus történetekről nem is beszélve, ez mégis korlátok és kötöttségek nélküli kötet, melyre a sokszínűség a jellemző, és amelyben minden igényes olvasó megtalálhatja a kedvére valót.

A műveket nem címkéztük fel. Úgy gondoltuk, nem az a fontos, hogy egy történetre ráerőltessünk egy kategória-ruhát, hanem az, hogy örömet szerezzünk, élményt nyújtunk...”

A kötetben több, a Lidércfényen is publikáló író helyet kapott, valamint grafikusunk, Sigynnae is képviselteti magát egy jól sikerült illusztrációval.

A kötet a Sárkánytűz könyvesboltokban kapható, illetve a <http://karcolat.hu/> oldalról is megrendelhető.

Következő számunk tartalmából

2010 januári számunk fő témája a robotok. A robotok mindenütt ott vannak, ott voltak és ott lesznek. Kíváncsiak vagyunk, hogyan látják alkotóink a robotok helyzetét múltban, jelenben, jövőben. Ami már biztosan bekerül:

Homoergaster esszéje az irodalomban megjelenő robotokról
Maggoth: Hűség című novellája

Örömmel fogadunk további alkotásokat a témában!

Egy újabb Fantasztikus Nap ~ 2009

A tavalyi rendezvény után idén meglehetősen izgalomban vártuk a következő találkozót. Október elején érkezett is egy e-mail Aldyrtól, amelyben biztosított róla, hogy 2009-ben is megrendezésre kerül. Akárcsak tavaly, most is az volt a kezdeményezés lényege, hogy a fantasy-ben érdekelt szakma, az amatőr írók, valamint a téma iránt komolyan érdeklődők elölthessenek együtt egy napot, információkat cserélve, megosztva egymással. Idén december 12-én, szombaton érkezett el ez a lehetőség.

Természetesen a Lidércfény is készült, miután biztos lett az időpont, hiszen mi is kaptunk egy órát a szervezőktől, hogy előálljunk a farbával. Tavalyhoz képest négyen képviseltük a Lidércfényt, Ida, jómagam, Kapitány és Homoergaster. De ne ugorjunk ennyire előre.

A tavalyi tapasztalatokból kiindulva most nem kelünk fel olyan korán, mivel egy órával későbbi vonattal indultunk. Sem az oda, sem a visszaútra nem lehetett panasz, mivel mindkét esetben volt ülőhelyünk, nem kellett a peronon utaznunk. Az időt beszélgetéssel töltöttük, a főszerepben ismét utazással kapcsolatos történeteket mesélve. Mivel ismertük már a helyszínt, így Kőbánya-Kispestig utaztunk, ahol a metróra való jegyvásárlás illetve gumikigyó-keresés közben a rend őrei igazoltatták olvasószerkesztőnket, Homoergastert. A kemény kötésű, kiválóan felszerelt szervek valószínűleg futballhuligánnak néztek, mivel kapucnis pulóverben, munkásőr hátizsákkal érkezett. Kapitányt és engem nem szűrtak ki, pedig rajta fekete bomberdzseki, gyakorló és bakancs volt, rajtam pedig fekete kapucnis pulóver, farmer és bakancs. Egyébként minden rendben volt.

A rendezvény most is 10 órakor kezdődött, mi azonban egy bő negyed órával később értünk oda. Ám ez nem jelentett problémát, mivel lényegében mi voltunk az elsők, akik az előadók közül megjelentek. Bennünket viszont már várt egy lelkes kis csapat, akik gyakorlatilag tulajdonképpen miattunk érkeztek: Fuvallat és barátai. Velük jól elbeszélgettünk, akárcsak az időközben érkező érdeklődőkkel, amatőr alkotókkal, akik közül kiemelten örültünk Tim Shaw (Morgan)-nak és Maggoth-nak.

Az első program 11 órára volt kiírva, ám valamiért a Roham magazin stábjá nem érkezett meg, így az elmaradt. Persze feltaláltuk magunkat: mivel ugyanaz volt a helyszín, mint tavaly, ezért ismét átnyálaztuk a kínálatot, mind az új könyveket, mind az antikvár polcon sorakozó, ma már ritkaságnak számító köteteket. Több érdekességet is sikerült így onnan beszerezni, pl. Olaf Stapledonról „Az utolsó és az első emberek”, valamint Paulwels és Bergier által jegyzett „Mágusok hajnala” című munkákat.

A mi előadásunk pontban délben kezdődött volna, ám mi is csúsztunk egy kicsit, mivel Fuvallaték közben elmentek kávézni, és nélkülük nem akartuk elkezdni. Viszont amíg visszaértek, kipakoltuk a magunkkal hozott Lidércfény AKF-eket, egy nekünk(?) kihelyezett kis asztalra, beállítottam a fényképezőgépem videó rögzítésére, belőtük a diktafonokat is, majd belekezdünk az előadásba. Ez a tavalyihoz képest véleményünk szerint jobban sikerült, pörgősebb, informatívabb volt, s ráadásul mindent sikerült elmondanunk, amit szerettünk volna, és még az egy órás időtartamba

Homoergaster, Jimmy és Kapitány előadása.
Jimmy kezében a színes borítós Ammerúniás AKF.

is belefértünk. Elmondtuk, mi történt velünk az idén, hogy a válság, a nehézségek ellenére mindig sikerült előre mennünk, és nem megtorpannunk. Elregéltük, hogy jövőre országosan előrendelhető lesz önköltségi áron az AKF, lerántottuk a leplet legújabb pályázatunkról, amelynek témája már ott nagy sikert aratott - szinte látszott, ahogy beindul a közönség fantáziája. Homoergaster pedig néhány percen előadhata - már nem is olyan új - műfaji kísérletét, amely lényegét tekintve történelmi események közé ágyazott fantasy, melyet szintén érdeklődéssel hallgatott végig a közönség.

Utánunk némi szünet következett, ám a további programok rendben és időben megkezdődtek. A Karcos Este szervezésében 14 órától a nap díszvendége, Nemes István volt a főszereplő. Érdekes és érdekfeszítő, mindamelllett könnyed előadást tartott arról, hogyan vált íróvá, miket írt, illetve hogyan alakult meg a Cherubion könyvkiadó. Beszéde után több kérdést is kapott, főleg folytatásokról, egyéb tervekről, majd de dikálásba kezdett.

Karcos Este: Beszélgetés Nemes Istvánnal
(alias Jeffrey Stone-nal, alias John Caldwellel).

Nagyjából fél 4-kor a Perplexus Projekt mutatkozott be. Ők egy MMO játékot készítenek, így először kicsit furcsa volt, hogy miként is kerültek ide, ám kiderült, hogy a világ még most alakul, s nem csak MMO-ban gondolkodnak, hanem élővé szeretnék tenni a világot már rögtön az elején, ezért irodalmi és grafikai pályázatot is írtak ki, amely már le is zárult. Együttműködnek a Miskolci egyetem matematika szakával, ahol a világ

A Perplexus Projektet Csepregi Gábor mutatta be.

reális működéséhez (pl. a respawn kiküszöböléséhez) szükséges matematikai modellt fejlesztik, amelybe hamarosan bekapcsolódik a Debreceni egyetem Játékelmélet tanszéke is. Mivel látják, tudják, hogy MMO-t fejleszteni nem kis falat, ezért a projekt mindenki számára nyitott, akinek van némi tapasztalata a játékfejlesztés területén, s aki szívesen csatlakozna hozzájuk.

A Cherubion beszámolója az idei évről és a tervekről. Nemes István, Szendrei Tibor és Villányi Pál.

Utánuk a Cherubion jelenlegi igazgatója, Villányi Pál, volt tulajdonosa, alapítója, Nemes István és a könyvborító-grafikáiról méltán híres Szendrei Tibor ült az előadók asztalához. Beszámoltak arról, mi és hogyan alakult a kiadó háza táján az idén, milyen változásokat léptettek életbe. Elmondták, hogy hamarosan megújul a honlapjuk, beindítanak egy webshopot és megújítják a könyvklubot is. A megújulás miatt nyugdíjazták az eddigi logót, egyúttal leleplezték az újat, amely a már új szellemben kiadott klubkönyv, a Zombi rituálé hátulján is látható.

Az érdeklődő, szép számú közönség.

Aldyr és Villányi Pál a Nagy Fantasy Kérdőív részleges kiértékelésének eredményeit ismerteti.

Ezt követően - némi szünet után - a Nagy Fantasy Kérdőív eddig feldolgozott, kiértékelte adatait tette közzé Eric Muldoom (Aldyr) és Villányi Pál. A kérdőívet összesen közel 1800-an töltötték ki, ám itt csak az elektronikusan kitöltött, mintegy 1500 kérdőív adatait tudták valamennyire összegezni. Ez a szám is már másfélszerese a „reprezentatív“-nak hívott, 1000 fő megkérdezésével készült felméréseknek, így nagy biztonsággal állítható, hogy reális képet lehet belőle kapni arról, hogyan is áll ma Magyarországon a fantasy-piac. Mivel a Lidércfény is szerepelt a 12. kérdésben (*Milyen mértékben tájékozódasz az alábbi online és offline kiadványokból?*), érdeklődéssel hallgattuk végig a beszámolót, amiből meg is kaptuk a bennünket érintő információt is, amely örömmre és bizakodásra ad okot.

Végül, a nap lezárásaként pezsgőbontásra és koccintásra került sor. A Karcolat szervezésében volt még egy esti, éttermi összejövetel, ám ezen már nem tudtunk részt venni, mivel még haza is kellett vonatoznunk.

Összességében elmondható, hogy ismét egy jó rendezvény volt, bár kicsit nehezebben indult be, mint tavaly. Ám amilyen lassan kezdődött, annyira felpörgött a végére. Újra nagy élményekkel és pozitív tapasztalatokkal gazdagodtunk, mondhatni erőt merítettünk, feltöltöttünk a következő évre. Nem utolsó sorban új kapcsolatokat is szereztünk, például a Perplexus Projekttel, akikkel - ha sikerül megszerveznünk, kellő érdeklődés mellett - a jövőben Szentesen is lehet majd találkozni. De találkoztunk a Lords of Fantasy játék egyik adminjával is, akivel egy másik tevékenysége kapcsán - mely szintén kapcsolódik a szerepjátékhoz - meg egyeztünk egy link-, illetve bannercserében.

A beszámolómat Aldyr, Lidércfényhez intézett szavával zárom, amely jelen lévő kis csapatunknak határozottan jól esett, s olybá tűnt, hogy Nemes István (John Caldwell, Jeffrey Stone) mellett mi voltunk azok, akiket érdemesnek talált kiemelni a nap során többször is.

„...a mai este folyamán még, vagy ebben a kettő órában biztosan érdemes a Lidércfényesekkel is beszélni, ha még nem tettétek volna meg. Személyes véleményem az, hogy Magyarországon mint fanzine, fantasyvel foglalkozó magazin, 6k adják azt az elsődleges színvonalat, ami szerintem a klasszikus időkötédezi, és folyamatosan megtöltik tartalommal, élvezetes tartalommal, online és offline módon egyaránt. Tehát én hiszek benne, hogy a következő 5-10 évben még hasonló módon, vagy akár még emelve a színvonalat fognak bennünket képviselni, és a műfajt.“

Jimmy Cartwright

„THE ASTEROID FIELD”

A cím esetleg mehökkentheti az olvasót, aki egy Star Wars-os irományt várhat, a Birodalom Visszavág „köves” zenéjének címével, de az alcím egészen mást sugall. Nos, azért gondoltam erre az idézetre, mivel hiányos ismereteim szerint az angolban a „field” többértelmű szó, függően a kontextustól, helyszínt, háttérrel, mézőt is jelenthet. Megengedtem magamnak a lazaságot, hogy a Tunguz-eset kapcsán a helyszín és háttérjelentéseken lovagoljak a címmel. Ez némi képzavarral találó is lehet, mert helyszínről van szó, egy aszteroida, mely a légkörbe belépve már meteor, becsapódásának helyéről. Amit nevezhetünk hűlt helynek, mert nincs ilyen.

Valamiért az átlagembert egy régi meteorbecsapódás, ha ilyenről hall, nem nagyon izgatja, kivéve, ha a dinoszauruszokkal kapcsolatban említik. Ez a mára már széles körben elfogadott zseniális elmélet újabban kissé gyengélkedik, ellenzői fogást találtak rajta. A Földet a múltban ért megrázkódtatások jelentős része űrbéli tárgyakhoz köthető. Mint a dinós is. Azt már kevesen tudják, hogy nem a sauruszok kihalása volt a legnagyobb ilyen esemény. A tudósok által 251 millió (!?) évvel ezelőttre tett, Perm-Triász határvonal, mely egyben a földtörténeti ókort és középkort is elválasztja, a földi élet legnagyobb krízise volt. Ekkor egy hirtelen, katasztrofális esemény hatására a tengeri fajok 95%-a, a szárazföldiek 65%-a tűnt el, míg a növényvilág addigi képviselőinek a Triász korszak alsó rétegében csupán 3%-át sikerült kimutatni! Világvége volt ez a javából! Mi történt? A tudósok még a 90-es években is a földet túrták, hogy tisztázzák, de úgy tudom, a vita még ma sem ért véget. Annyi azonban bizonyos, hogy ugyanekkor, az egykori „Pangea” őskontinens egyik részén, mely ma éppen Szibéria, egy elemi erejű vulkánkitöréssorozat kezdődött. Ez bázisos, úgynevezett „savanyú” (sajnos nekem erről mindig a töltetlen keménycukorkák jutnak az eszembe, és ilyenkor élénken magam előtt látom, hogy a tudósok bőszen szopogatják a kavicsokat, megállapítandó, melyik savanya, melyik nem!) bázisos vulkáni tufát és bazaltot hozott létre. Hogy fogalmunk legyen az esemény nagyságáról, leírom: a plató vagy trap bazalt másfél millió négyzetkilométernyi

területet borított be, helyenként több mint három méter vastagságban! Hogy a vulkanizmus miért indult be, nem tudni, vannak, akik meteorbecsapódásra tippelnek... Hogy miért e kiterő? Nos azért, mert '908-ban a világ számos pontján azt hitték, hogy egy távoli vulkánkitörés hatásait tapasztalják! Mert az esemény bizony globális hatása volt!

A Tunguz eseményről már esetleg az olvasó is hallott. Elég sok mindent olvastam róla, ám a biztos tudásnak nevezhető információ ehhez képest gyér. Szinte csak a robbanás, az idő, meg a hely. Hogy mi és miért... Mindenki, aki hallott erről, eleve „tunguz meteor”-ként értesül róla, és ennek könyveli el. Nem hivatalos körökben persze kattognak az agyak, és űrhajószerecsétségtől (fokozva: két űrhajó ütközött!) a Földet eltalált fekete lyukon, gömbvillámon és antianyagon át, Nikola Tesla, a hírhedt zseni irányíthatatlanná vált halálsugaráig minden van. Amikor pl. a Földön feltalálták a lézert, azonnal megszületett az idegenek lézere eltalálta a Földet c. hipotézis. Volt még időgéprobbanás, mocsárgázba csapódó meteor, sőt ismeretlen okból felrobbanó 5 köbkilométernyi szúnyogfelhő is! Ez utóbbi tényleg idiotizmus. Ezekhez képest az a vélemény,

hogy a galibát egy űrbéli szikla okozta, mára már konzervatív véleménynek számít. Itt egy üdítően merész részelmélet is megjelent, mégpedig a látható kráter hiányát magyarázva. E szerint, a meteor úgy érintette a légkört, mint a vízbe dobott lapos kő, amely „kacsázik” a felszínen. A „Tunguz meteor” is elpattant a légkörről, vissza az űrbe...

No akkor lássuk, mi is történt... valószínűleg, mert úgy tűnik, pontosan senki sem tudja, azon kívül, hogy bumm.

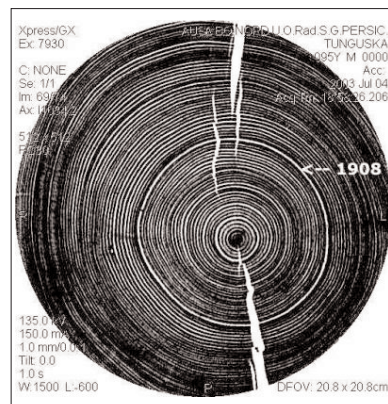

**Leonyid
Alekszandrovics
Kulik**

1908 június 30-án, reggel 7 óra 14 perc tájban valami felrobbant a szibériai Köves-Tunguzka folyó környékén. A detonáció a levegőben történt, akármilyen is volt az, a talajt nem érte el. A köztudatban Tunguz meteor néven ismert jelenségnek nincs olyan felszíni nyoma, melyet egy becsapódáshoz lehetne kötni. Persze kerestek ilyeneket, csak éppen olyat, amiről bizonyosan ki lehetne jelenteni, hogy itt a kráter, nem találtak. Még a téma pionírja, Leonyid Alekszandrovics Kulik, aki meg volt győződve róla, hogy meteorbecsapódás helyén jár, ő sem. Az általa „déli mocsár”-nak elnevezett vízgyűjtőről gondolta sokáig hogy az, de később erős kételyei lettek. Gyanúba vettek egy tavat is, de ez sem volt az igazi. Ez azért egy kicsit különös, mert az ember joggal várhatná, hogy egy hatalmas robbanás után találnak egy lyukat a földben. Ebben a cikkben összegezett események megtörténtéhez legalább is egy becsapódás szükséges... vagy atomrobbanás, ami elvileg '908-ban még lehetetlen volt. Az atomkorszak – 1945 – előtti beszámolók megbízhatóbbak, mint a későbbiek, és azok nem említenek gombafelhőt. Talán a meglévő problémák miatt ragaszkodnak kissé görcsösen a „meteor”-hoz. A meteorok egyenes, kiszámítható pályán zúdulnak alá az űrből. A Tunguz jelenség szemtanúi szerint ez röptében irányt változtatott... többször is. Az esemény előtt egy békés reggelnek indult, ebbe zúdul bele egy felhőkarcolónyi méretű tűzoszlop, mely átszelte az eget a tajga felett dél-keleti irányból. Egyes szemtanúk egy másik, kisebbet is láttak, ez dél felől jött... Vagy ugyanazt a tárgyat látták esetleg, megváltozott pályán, más szögben? Mindenesetre ez a valami egyszer csak bumm, megsemmisült, vele együtt az erdő 2200 négyzetkilométernyi területen. Milliónyi öreg fa csupaszodott le egy pillanat alatt, és dőlt ki gyufaszálként, kivéve az epicentrum alatti „távírópóznáknak” becézett csoportot. Az egyik forrás szerint sötét, gomba alakú, a másik szerint fehér, és egyáltalán nem gomba alakú felhő emelkedett fel. Ez a felhő olyan nagy volt, hogy 450 kilométernyi távolságból tisztán látszott! Ez azt jelenti, hogy legalább 20 kilométer magasra kellett emelkednie! A dühöngő viharhoz hasonló, forró szél embereket, állatokat kapott fel, épületeket, egész településeket rombolt le egy több száz kilométeres zónában. A terület nem szabályos kört alkotott, mint azt később a megdőbbszent kutatók felfedezték. Egy furcsa lepkeszerű, két egymással szimmetrikus, de ellenkező formájú rajzolatot. Erre alapozták később, hogy nem is egy, hanem több robbanás volt. Őt középpontot találtak, ezek követték a völgyek és dombok vonulatát. A völgyekben állva maradt fákból kis „szigetek” képződtek. Az átélők elbeszélése a forró lö-

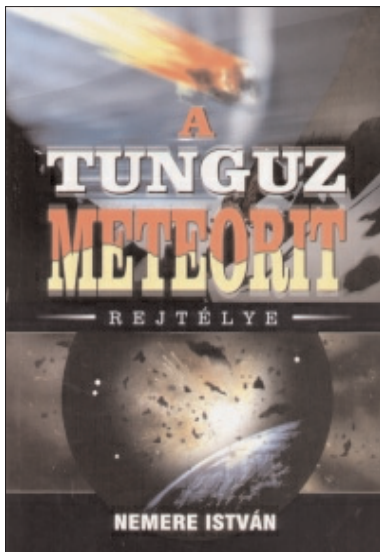
késhullámról olyan érzetet kelt, mint amikor valaki közléről bekap egy kézigrántot. A kis falvakban sokan megégték a forróságban, azok a balszerencsések, akik, a robbanás „közvetlen” közelében, 50-100 km-es körön belül legeltették jószágait, azok-

kal együtt elpárologtak. Sohasem tudjuk meg, hányan voltak. A transzszibériai expressz kénytelen volt megállni, ugyanis a sínek eldeformálódtak. A közelebbi, aztán a távolabbi, és végül az egészen messzire eső (pl. Potsdam, London) szeizmikus mérőállomások földrengést jeleztek egy távoli ponton. A közeli Angara folyón egy iszonyatos árhullám vonult végig, egy folyami cunami. Az egyik szerencsés szemtanú, egy túlélő, aki fauszatással foglalkozott, arról mesélt, hogy a tutajról nézve volt egy pillanat, melyben a folyó vízhegygé alakult. Az árhullám a több tíz méter hosszú tutajokat az élére állította, függőlegesen! A lökéshullám körbeszáguldotta a Földet! Másfélszer, de lehet hogy jelentősen legyöngülve kétszer is megkerülte glóbuszunkat. Később számítógéppel kiszámolták, hogy kb. 15 megatonna energia szabadult el hozzávetőleg 8000 méter magasan. A hangrobbanás 1200-1500 km-re is elhallatszott! Abban az évben, július hónapban Nyugat-Európában olyan világos volt este, hogy az emberek nem tudtak rendesen aludni, éjjel lehetett a szabadban olvasni! A Brit Királyi Csillagvizsgálóban, Greenwichben nappali képeket készítettek. Azon a helyen a tajga, az északi őserdő meghalt, hosszú ideig, évtizedekig nem nőtt ott semmi. A környékbeli bennszülöttek tabunak tekintették a helyet, és kerülték. Később Kulik és mások is nehézségekbe ütköztek, ha vezetőket akartak oda fogadni. Az első hivatalos expedíció csak 1927-ben indult oda, Kulik vezetésével, aki meteoros szakember volt. A halott fákon kívül nem talált semmit, pedig hogy szeretne volna hazavinni a „meteor” egy darabját! A Szovjetunióban titkosított kutatási adatok máig hiányosak, de annyit lehet tudni, hogy nem sokra jutottak. Még egy nyomorult krátert sem találtak. Hogy az évek során hány orosz kutatóexpedíció volt arra, nem lehet tudni. Mert nyugati egy sem, csak a Szovjetunió összeomlása után. Egy azonban kiderült, bár nagyon keresték, sem a „meteort”, sem a kráterét nem lelték.

Évyűrű minta

A legfontosabb felfedezés lehetett volna ez ügyben, ha tektiteket találnak. A tektitek meteorbecsapódáskor képződnek, a kinetikus energia hatására. Nem találtak. Közben a mérési eredmények elemzése oda vezetett, hogy először kettő, majd három robbanást kezdtek emlegetni. A katasztrófa is a középső volt. Ráadásul ezek

nem estek egy vonalba, a harmadik, legkisebb, kívül volt a röppályán. Valószínűleg ezért lett elege a szovjet akadémiának. A 70-es években sajtókampányba kezdtek, még a „baráti” országokban is, hogy a „Tunguz meteor” rejtélyét a szovjet tudomány már megoldotta... azt hiszem ez olaj volt a tűzre. A sci-fi író és tudós Isaac Asimov is írt erről egy cikket a Los Angeles Timesnek, 1987-ben. Szerinte nem diadalmaskodott a szovjet tudomány...

Talán ezen a ponton az olvasó is hajlik már rá, hogy ne meteornak gondolja a témánkat. Anélkül, hogy belebonyolódna az ötletek özönébe, szeretnék kettővel kicsit foglalkozni.

Az első olyan, mint egy izgi sci-fi. Az űrhajó. Több változata van: felrobbant űrhajó, az űrhajó felrobbantotta a becsapódni készülő meteort, két űrhajó ütközött, stb... 1955 december 18-án a csillagászok a Föld körüli űrben egy fényes felvillanást láttak. 1955-ben még nem volt a földnek emberkéz alkotta holdja. 12 évvel később egy John Bagby nevű csillagász apró valamiket talált föld körüli pályán. Tízen voltak, közel azonos pályán, a szakértő szeme felfedezte, hogy valamikor egyazon test darabjai lehetek. A kiszámított pályaadatok alapján egy számítógépes programmal visszakövete a testek mozgását, akár egy visszafelé lejátszott filmben. A pontok egyesülésének ideje: 1955 december 18, a felvillanás dátuma! Amikor ez kitudódott, új elmélet született, az anyahajóé. Eszerint: 1908-ban egy leszállóegység a Föld felszíne felé indult, de meghibásodott és felrobbant. Ez volt a katasztrófa. Az anyahajó, egy automata tovább keringett, lévén ez a parancsa. Az évek során a pályája módosult, mivel a leszállóegység a légénységgel nem tért vissza, beindult az önmegsemmisítő rendszer! Mindenki döntse el tetszik-e neki az ötlet.

A következő se piskóta, ebből is jó regényt lehetne írni.

Tektit: ilyet kerestek, de nem találtak a helyszínen.

Ez nem kevesebbet állít, mint hogy valaha az atlantisi szupercivilizáció háborúzott a Földre érkező idegekkel. Erről a háborúról szólnak a több ezer éves szent iratok, mint a Mahábhárata és mások. Ennek nyomait a régészet egyébként megtalálta. A teória szerint egy odafönn felejtett, fegyverekkel megrakott eszköz lépett be a légkörbe, és robbant fel a tajga fölött 1908-ban. A „Tunguz meteor” mint egy történelem előtti szuperháború utolsó lövése?

Most pedig aki még nincs torkig a témánkkal, e cikk utolsó lövése következzen.

A 80-as évek végén elterjedt a hír: a Tunguz fennsík-tól 2000 km-re megtalálták egy idegen szerkezet darabját! A másfél kilós fémdarabra munkások találtak rá a Vaksza folyó partján, halászokhoz került, majd tőlük a tudósokhoz. A vizsgálatok kimutatták, hogy a Földön nagyon ritka elemek ötvözeté! Úgy mint 67% cériumot, majdnem 11%-ban lantánt, és csaknem 9%-ban neodimiumot tartalmaz! Jelentéktelen mennyiségű uránt, molibdént, magnéziumot és vasat. A vaksai lelet tökéletes tisztaságú ötvözet, nincs benne semmilyen szennyeződés, ilyet mi még ma sem tudunk! Ráadásul nem korrodál, még az a kevés benne lévő vas sem! A 2000 km egy ekkora robbanásnál szinte semmi, a tárgy simán elrepülhetett odáig... Még mindig nincs vége, mert 2004 nyarán az interneten olvashattam Kapitány jóvoltából, hogy megint találtak egy fémdarabot! Erről szinte semmit se tudni, csak azt, hogy ez nem hivatalos, tudományos kutatóút volt. Azóta csönd van...

Befejezésésképpen talán annyit, hogy arról mi robbant, és miért, ma sem tudunk sokkal többet, mint 100 éve. Úgyszólván semmit...

Források:

Pálfy József: Kihaltak és túlélők, Vince kiadó, 2000

Nemere István: A Tunguz meteorit rejtélye, Pallas, 2007

Surendra Verma: A tunguzkai tűzgömb, Partvonal kiadó, 2005

Homoergaster

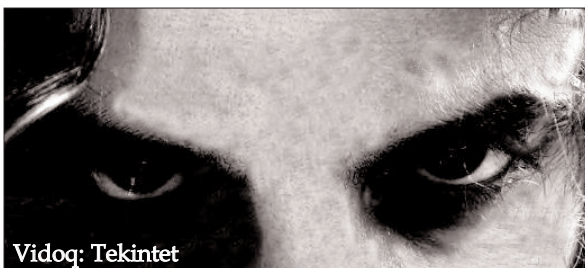

Nagyszakállú

Fogta magát Nagyszakállú tudjátok ő törpe
 Megunta a kőtörést hát elindult a völgybe
 Buzogányán kívül görbe kardja volt
 Lépkedett ütemre, s törpedalt dalolt
 Ég veletek szakadékok és magas hegyek
 Fogom magam elindulok máshová megyek
 Ég veletek aknák tárnák ősi járatok
 Lám a szabad ég alatt is vígan járhatok
 Bár éppen kicsit szokatlan e végtelen tér
 Te folyó ott, Nagyszakállú estére elér
 Bár egy kicsit meleg van ha fentről tűz a nap
 De elbújni nem fogok a magas fű alatt
 Bár egy kicsit hideg van ha szembe fúj a szél
 Nagyszakállú egy fa alá be nem búj azér'
 Bár egy kicsit fáradt vagyok s lemegy már a nap
 Körülöttem szellem vadásztatuk játszanak
 Onnan tudom ezt hogy kardom rajtuk átszalad
 Ötször-hatszor és a vérnyomok nem látszanak
 Lehet nagyon fáradt vagyok sötét fent az ég
 Azt hiszem a caplatásból mára már elég
 Majd csak reggel... majd csak reggel...
 aludni fogok
 Majd csak holnap... majd csak holnap...
 visszafordulok
 Így végezte Nagyszakállú a kalandor törpe
 Beleesett egy lyukba és törpe nyakát törte
 Itt fekszik mellette görbe kardja is
 Ne vesd hát szememre hogy a dal hamis

Craz

Vidoq: Tekintet

DÉMONOK

Lehet, hogy száz kőszikla súlyával
 Nehezdedtek vállamra, s a kövekkel,
 Én mégis lassú vízként mosolygok
 Mert nem félek tőletek

Hiába külditek az ezerarcú természetet
 Hogy emésszen fel villámainak sörétje
 Én mégis összeszorított fogakkal ordítok
 Mert nem félek tőletek

Bár bezártok és rácsokat növesztetek
 Az ablakra, hogy ki se lássak többé
 Én mégis kettéharapom a láncokat
 Mert nem félek tőletek

És ha szeretteimből kovácsoltok is
 Vérszívó katonákat, s ellenem külditek
 Én mégis szeretettel nézek szemekbe
 Mert még mindig nem félek tőletek!

Amarillisz

Hájamológ

(Edmond Rostand után szabadon)

Ha azt hiszi, jóember, hogy lazán
 hozzám vágott szava egy igazán
 földbedöngölő süjtással fölér,
 nagyon téved, mert ennyit csak: „kövér“
 bárki mondjon, elhajtom, mint itten
 e szájalmas kis legyet legyintem.
 De ha elméje értő szót fogad,
mondhatta volna szebben, kis lovag,
 más-más stílusban akár... példaképp:
 kezdhette volna mintha szánna épp:
 „Hölgyem, önnek mily nehéz lehet
 folyton cipelni mázsás terheket!“
 aztán aggódóan: „Ó, asszonyom,
 nem fél, hogy valakit tán összenyom?“
 vagy lelkesen: „Lássátok emberek,
 mily tökéletes forma a kerek!“
 vagy bosszúsán: „Álljon inkább amott,
 ne takarja előlem a Napot!“
 vagy hízelgőn: „Édes kis húsgolyó,
 magából habzsolgatni volna jó!“
 esetleg bambán: „Hát ez miféle?
 Egyforma ennek hossza és széle...“
 vagy sportosan: „Inkább átugranám,
 mintsem, hogy megkerüljem önt, Madame.“
 elismerően: „Egészen megrázó!
 Lenyűgöz e farsúlyos bombázó.“
 vagy üzletiesen: „Mondja, mennyi
 szövettel lehet testét befedni?
 És ha fényképet készítenének
 önről, úgy hány tekerics film telnék meg?“
 katonásan: „A világ szalutál,
 ha egy ország ilyen lábakon áll.“
 de akár irigyen is szólhatna:
 „Ennyi hájjal éhen nem halhatna,
 ha nekem volna ennek csak fele,
 tán már a bőségbe fulladnék bele.“
 vagy mondja vígan: „Tudja-e kis hölgy,
 hogy minden léptét követi egy völgy?“
 kihívón: „Ekkora elefántot
 a világon még senki nem látott!“
 tudományosan: „Súlya érthető
 okokból ésszel fel nem mérhető,
 mert úgy konvergál a végtelenhez,
 mint a végbelem az alfelemhez.“
 vagy kíváncsian: „Mondja, kedvesem,
 mit rejteget belül e zsírhegyen?“
 vagy gyermekin: „Maga nem is néni,
 hanem egy pufók, óriás bébi!“
 És végül mondhatta volna azt is
 kis ficsúr: „Ön egy csodás galaxis,
 amely körül, ha keringnem kéne,
 utam fényévekben volna mérve.“
 De hogyha eme hosszú szófolyam
 nem bennem, hanem magában fogan,
 s elébem tárja büszkén, peckesen,
 akkor sem bocsátom meg, nem, sosem,
mert magamat kigúnyolom, ha kell,
de hogy más mondja, azt nem tűröm el!

Bódaí-Soós Judit

Álom

Ha lehunyom szemem, mit látok?
Eget, földet, az egész világot
Fűt, fát, mindenkit boldogan
Egy lányt kiért szívem oda van.

De mi történik?
Az ég örvénylik
Majd magával ragad
Lelkessel más világba szalad

Színkavalkád, zenebona
Táncoló virágok sora
Ugráló törpék, banditák
Forog az egész világ

Egy hatalmas nagyító
Egy lámpa fénye vakító
Pislogok s mit látok?
Erdők, fák, mezők, virágok.

Ez hihetetlen, repülök!
Egy felhőt máris megülök
Jaj, de hirtelen zuhanok!
Egy tóba esek... Hol vagyok?

Hatalmas halak és egy cápa
Atlantisz elveszett világa.
Vízi emberek, korallból házak
Kagylók, delfinek, várak

Hirtelen fekete lesz mind
Nem hiszem el... havazik!
Havazik és süt a nap!
De hisz nagyon meleg van.

Hirtelen felkap egy ár
Piramisoknál vagyok már
Egy múmia felém tántorog
Egy év, mire ide vánszorog

Néz rám bambán, „Iskola“
Nem értem, miért mondja
Megismétli, „IS-KO-LA“
Lassan, szótagolva

Hirtelen eltűnik a kép
Keltegetnek anyáék.
„Persze, nem felejtettem el!“
S reggelizni kezdek nagy hévvel.

Boldogan eszembe jut az álom
Mókusok repülő delfinháton.
Mindjárt itt az éjszaka...
Már nagyon várom...

ifj. Polák Péter

Pajzi: Rékával Besenyőn

Részeg mesehős

Ég a nap melegtől a szántóföld sarka,
Tikkadt birkapásztor, botladozik rajta
Kiszáradt ugaron lomha szöcskenyájak,
Kelekótya hősünk; részeg, mint az állat

Bánatában részeg, ballag kókadt fejjel,
Szerelmét kutatja, csökkenő reménnyel,
Iluskát keresi, leánykerés végett,
Nem tűnik fel neki, másik versbe tévedt

Jancsi az ő neve, de lehet János akár,
Az üres rónaságban, csak délibábot talál
Így jár, aki iszik; szerelmet keresve,
Vadidegen versben, zuhan rá az este.

Maggoth

ÉGESS EL!

Te csak annyi vagy, amit mások mondtak
A hírek sohasem rólad szólnak
Egy hazug és olcsó kurva vagy:
Bárkinek eladnád magad.

Én az vagyok, ami lenni akarsz
És te megőrülsz, csak hogy elpusztíthass:
Tán azt hiszed, te gyáva féreg
Hogy dühöd hatalma ölni képes?
És hátba támadsz, mert azt gondolod,
Hogy te vagy az úr, ha én meghalok!

Mit kívánsz a tükörbe nézve?
Magadat látod, és engem köpsz le!
Mit kívánsz a tükörbe nézve?
Magadat látod, és engem köpsz le-

Égess el!

Ha azt hiszed, hogy a helyembe léphetsz
Ha azt hiszed, hogy ezzel legyőzhetsz
Én százszor jobb vagyok nálad
Égess el!

Megölheted a testemet
De a rabszolgád soha nem leszek
Hát égess, égess el!

Straholov

Ellentét

Érzéked az értéked.
Leplezed mikor félsz,
Kimutatod mikor megbecsülsz.
Az embereket ezzel értékeled,
Megosztod velük az érzésedet.

Az ember szereti az ellentéteket,
Valahogy mégis szenvedélybeteg.

Mániákusan keres - talál,
Nehezen tanul könnyen felejt,
Évekig harcol - pillanat alatt békül,
Folyton kérdez - csak néha felel,
„könnyen“ szül, és nehezen nevel.

Percenként változik a hangulata,
Időnként a stílusa.

Az ellentét...
Tragikus harmónia...

comsey

Kurgan történetek: A fekete tűz

Kurgan karddal a kezében várakozott a sötét szoba mélyén. Szándékosan oltott el minden pilácsot, mert így talán el tudja kerülni majd a meglepetéseket. Mert a meglepetés készülöben volt, ezt minden porcikája jelezte.

Odalenn, a fogadó füstös előterében folyt a bor, a félsz oldását akarván az éjszakára itt rekedtek. Részeg hőzöngés mosódott más zajokkal egyetlen masszába, ami úgy halkult és erősödött, akár egy távolban zajló ütöközet moraja. A bizonyosság, hogy az a másik valahol itt van a közvetlen közelében, valósággal lángolt benne. Talán már ott lapul az ajtó mögött, várva a kedvező alkalmat. Hallgatta a lármát, és várta az ellenségét, a testvérét, a másik halhatatlant.

Órákkal ezelőtt még az erdőt járta. Ez az erdő, melyben a fogadó állott, rossz híru volt. Azt híresztelték, hogy rablók garázdálkodnak benne. A vándor, akivel a szélén találkozott, s akitől az útbaigazítást kapta, óvta attól, hogy bemenjen a rengetegbe.

- Rossz hely az, jó uram! Azt tanácsolom, kerüld meg. Igaz, akkor két napot veszítesz, de életet nyersz! - így szólott az a vándor, bár látta, hogy kardot hord. Ahogy végigmérte, érzett rajta némi félelmet. Ő tréfásan meghajolt.

- Köszönöm a féltévedet vándor, nem kell aggódnod! Nem szoktam megijedni holmi veszett kutyafalkától! A vándor bólintott, és továbbállt. Egy darabig nézett utána, érdeklődve. A vándor az erdőből jött ki, őt meg óvta, hogy bemenjen. Ezt érdekesnek találta. Fölmerült benne a gyanú, hogy az ártalmatlannak látszó vándor valójában a rablók kéme, és nem érte aggódik ennyire. Hajlott arra, hogy inkább a cimboráit kímélné tőle. Kurgan már hosszabb ideje jött-ment ebben az országban, vendégeskedett gógös nemeseknél, harcolt is egyik-másik oldalán. Igazából unta az efféle kicsinyes csatározásokat, melyeknek a tétje egy-egy erdőcske vagy mező birtoklása volt. Elindult, valami kalandban reménykedve. A rengeteg mélyén teljesen eseménytelen volt az útja, pedig nagyon vágyott némi rablólútra. Lehet, hogy az a fickó megvárta, míg elindul befelé, aztán csak valami általa ismert rövidebb úton elébe került, és figyelmeztette a toportyánokat. A sűrűben nem nézett se jobbra, se balra. Csak az érzékeit használta, ment arra, amerre a „vándor” a fogadót jelezte.

Amikor a fogadó közelébe ért, még nem látta ugyan, de érezni megérezte. Az érzékei akkora riadót fújtak, hogy azt hitte, a fajtából ott lapul valamelyik fa mögött. Egy kis időbe beletelt, míg megnyugodva visszacsúsztatja a kardját. Vigyorogva folytatta az útját, tudva, hogy annak végén az aljanépnél sokkal nemesebb vad vár rá. Amikor belépett a fogadóba, egy megfeketedett faépítménybe, két felismerésre jutott: az első az volt, hogy nem tudja beazonosítani a másikat. A másik meg az, hogy akármelyik vendég légyen is az, egy öreg halhatatlan, 1000 évnél is sokkalta öregebb. Fürkészve nézte az arckat, az alakokat. A többség az első pillanattól kerülte a tekintetét, mások úgy tettek mintha nem is létezne. Akadtak olyanok is, akik félelemmel eltelve néztek rá, lopva, reszketően. Ezeknek volt is rá oka, vagyonos utazók, kereskedők, akik nem fogadták meg a vándoréhoz hasonló tanácsokat... vagy éppen ellenkezőleg! Valaki rábeszélte őket, hogy ide jöjjenek! Mostmár késő, madárkák! Itt kelepében vagytok, épp úgy, mint odakinn! Ahogy végigmérte a vegyes vendégsereget, érezte a félelem átható miazmáját, amit az ő megjelenése csak felerősített. A félelem didergős homályán átvilágított a másik jelenléte, de nem tudta megfogni. Miközben a vacsoráját fogyasztotta, agresszíven pásztázta az embereket. A fogadósne, egy telt

keblű, nagydarab, de mégis kecses mozgású fehérszemű, kitüntető figyelemben részesítette. Márványkebleit majdnem odatette a füstölt hús mellé, annyira behajolt. Kurgan látott egy-két irigy tekintetet, amidőn az orra előtt lengő mellek közül sikerült kinéznie. A fogadósne éjfékete haja szinte szikrázott a gyertyafényben, és akár a tűz, úgy lobbant. Tetszett neki a nőből sugárzó vad, macskaszzerű érzékiség, de most nem engedhette, hogy holmi cicázás elvonja a figyelmét. A nő fel sem vette, hogy nem reagál. Nem sértődős típus, állapította meg. Végül belátva, hogy nem boldogul, a fogadósne kíséretében a szobájába ballagott. A nő nem próbálkozott tovább, csupán mély bűgő hangon „szép jó éjt” kívánt neki. Megbámulta a kecsesen billegő tompot, aztán bezárkózott.

Várt. Tudta, hogy jönni fog. Ha már így „találkoztak”, jönni fog. Némi kárörömmel gondolt arra, hogy ha a másik bejön, azonnal vége lesz az odakinti hejehujának, mert itt nagy harc lesz. A fogadósne csalódní fog, ez az éjszaka más miatt lesz izgalmas, a személyével kapcsolatban! A következő pillanatban lebukott, és felemelt pallasal hátrított egy fejére mért csapást. Odébb penderedett, és szúrta, a levegőbe.

- Valami rohadt titkos járat! - gondolta epésen, ahogy a vaksötétben vívtak. Bánta már, hogy nem világított. Alig látta az ellenségét, mert az valami fekete szövetbe burkolódzott, még az arcát is eltakarva. Csak a két szem villant meg időnként az ablakból besűrűdő szórt fényben. A fegyverét sem látta, az is éjfékete volt. Csak az ösztöneivel harcolt, a látásnak itt nem volt haszna. Be is hunyta a szemét. A másik vívóstílus leginkább a habzó száju őrjöngésre emlékeztette, de ennek az örületnek a mélyén logikusan felépített stratégia bújt meg. Lehunytt szemhéjai mögött szinte látta őt: a mozgása akár az elmúlt korok nagymacskaie, kecses, erőszakos, vérszomjas. Volt benne valami más is, mintha rá nem hatna az erő, ami mindenkit a földhöz köt. Megértette, hogy csak akkor van esélye, ha visszanyúl az ősidőig, magába nézve megkereste története kezdetét. Fekete patakok csörgedeztek elő onnét, és ő elmerült bennük. Az ősi, vad rohomat állva támadni kezdett.

A szoba pillanatok alatt romhalmazzá vált. Az ágyat ő vágta ketté egy félfordulattal, amikor a lebukó árnyalak után suhintott. Amit gondolt, beigazolódtott, odakint elcsitult a láрма. Mindenki a fentről hallatszó küzdelmet fülelte. Kurgan átvette a kezdeményezést, és végigkergette az ellenfelét a szobán. A romok még tovább aprózódtak, miközben akadályfutás-szerűen próbálták megsebezni egymást. Eközben odalentről üvöltés hangzott. - Rajtunk a haramiák! Rögtön ezután sikolyok és dulakodás hangjai visszhangoztak. Kurgan egy pillanatig azt hitte, róluk hiszik azt odalenn, hogy rablók, de aztán belátta, hogy tévedett. Lent is harc kezdődött, amibe halál-sikolyok vegyültek. A másik halhatatlan hirtelen megállt, ő is. Ebben a pillanatban kint csóvát dobtak a tetőre. A tűz besűrűdő fénye megvilágította az ellenségét. Az ellenfele láttán alighanem eltátotta a száját. A másik felnevetett, és megbontotta magán a fekete anyagot. Az éjfékete selyem letekeredett a telt, alma alakú arcról, a dús, fekete haj kibomlott. Tekintélyes kebleivel, telt asszonyalakjával akár az emberiség mitikus szülőanyjának gránitszobra is lehetett volna.

A fogadósne rámosolygott, ugyanazzal a csábos mosollyal, amivel odalenn is szerencsétlente. De ez nem valami pázró nőcske csábulása volt, hanem egy történelem előtti fenevad éhes vigyora. Óvatosan és kissé meglepetten visszavigyorgott, vidáman meghajolt, vigyázva minden mozdulatára. Amaz arckifejezése

hűvössé vált, biccentett. A párbajukat időlegesen fel kell függeszteniük, most a rablókra koncentrálnak. A nő vilámgyorsan eltűnt, ahogy sejtette, egy a falban nyíló rejtékajtó mögött. Kurgan pár pillanatig bámult utána, kissé vágyakozva, és bosszúsán, hogy a nő így átejtette. Aztán összekapta magát, és kirúgta az ajtót. Az tokostól kiszakadt, átbucskázott a korláton, magával rántva egy darabot belőle. Leérkezve agyonütött egy rablót, aki pánikszerűen menekült valami elöl. Ahogy lenézett, nem kellett soká báméskodnia, hogy meglássa, mitől is esett félelembe a fattyú. Egy fekete anyatigris mészárosolta a cimboráit. A tüzes ősnőtény megvadult párducként, gonosz fúriaként tombolt, a támadókból támadottakká vált zsványokat aprítva. A kibomlott haj önálló életre kelt, fekete csápokként kígyózva. A hajzuhatag, ez a sötét tűz ragyogó keretbe foglalta a hamvas gyümölcsforma arcot, benne a jádeként villámló, zöld szemeket. Elragadóan ősi és gyilkos látvány volt. A megvadult őserő kavargott, dühöngött. Megcsapta a hatalmas erő, a szájában érezte az ízet. Azzal a fekete karddal akként hatott, mint egy bosszúálló isten, egy arkangyal lángpallóssal. De ez a láng fekete volt, mint az éjszaka a fejük felett. Kurgannak tetszett a látvány, ezért aztán a küzdelembe vetette magát. Üvöltve zúdult alá, egyenesen egy másik menekülő nyakába. Miután elválasztotta a nyaktól a fejet, vetett még egy pillantást a felfelé menekülő haramiák démoni üldözőjére. Ezután kirohant a fogadó elé, ahol a mit sem sejtő többi lator a tűz elől kimenekült vendégeket mészárosolta. Amikor meglátták, mind abbahagyták amit csináltak. Döbbsen bámultak rá. Felvillantotta a farkasmosolyát.

- Ma éjjel mind a pokolra kerültök! - rikoltotta vidáman, és lesújtott. Az egyiket hosszában vágta ketté, a másikat keresztben. Volt, amelyiknek megnézte mennyi esze van, egy másiknak a vacsorájára volt kíváncsi. Röpködött a csontszilánk, húsfoszlány, vér fröccsent a túlélő vendégekre. A rablók sikongva futásnak eredtek, azt hívén, maga az ördög jött föl a pokolból. Kurgan lelkesen úzni kezdte őket, akár a nemesurak egy körvadászaton a rókákat. Hiába reménykedtek abban, hogy az erdőben majd elbújhatnak. A rókák is hiába remélnek...

Hajnalodott, amikor visszatért a fogadó romjaihoz. Még füstölgött, de már nem látott sehol nyílt lángot. Szinte teljesen leégett, üszkös falak maradtak belőle. Az egész hátralévő éjszakát kellemesen töltötte. Sorban zsigerezte ki a teljesen bepánikolt rablókat, akik a borzadályuk közepette egyenesen a rejtékükhöz vezették. Na ott aztán végképp pontot tett a törvényen kívüli csűrhe dolgos hétköznapjaira. Megszorította őket, és irgalom nélkül levágta mind. Páran patkányként próbáltak ellenállni, ezekkel úgy játszott, akár a macska az igaziakkal. Legvégül rátalált egy asztal alá bújva a "vándorra" is. Helyesen gyanította, hogy valami hírívőféle lehet.

- Most elkéstél, fattyú! - morogta neki oda, és meglendítette a pallosát. A nyúszító visítás egy recse-

nésben ért véget, ahogy a kard kettévágta az asztalt, az alatta gunnyasztót, és ferdén beleállt a padlóba. A visszafelé úton, ahogy sorban elhaladt az éji öldöklés helyszínei mellett, egyre csak a fogadónén töprengett. Lazított, készült a nagy folytatásra. Próbálta az érzékeivel megtalálni, de nem sokra ment, így aztán a fogadót vette célba. Amikor a leégett épülethez ért, azonnal érezte, hogy valami nincs rendben. Fürkészve topogott ott, hogy aztán rájőjön végre, mi is hiba. A fogadónén bennégett! Bosszúsán felmordult, hogy fognak így harcolni? Már azon volt, hogy hagyja a fenébe az egészet, ha a másik teljesen hamuvá vált, akkor nagyon sok időbe telhet, míg újra ép lesz. Ahhoz meg nem érzett kedvet, hogy a leégett épület maradványai között turkáljon, azt találgatva, melyik hamukupac lehet a fogadóné. Annak semmi köze se lenne a harchoz. Sarkon akart fordulni, amikor valami megmocant a füstölgő hamuban.

Ami onnan fölemelkedett, alig volt több ember formájú hamuoszlopnál. Hátborzongató látvány volt, egy folyton széteső, visszarendező, szürke hamufelhő közeledett feléje, „kezeiben” egy karddal. A fegyver a testtel ellentétben sértetlenül vészelt át a tüzet. Ez a kard egy ék alakú, anyagiasult sötétség volt, az éji ég egy szilánkjá, és egy hosszú törre emlékeztetett. Bonyolult cirádák, ismeretlen jelképek voltak belemaratva a pengébe, a vércsatorna körül. A kard ősbibb volt, mint a gazdája. Nem évszázadokban, de évezredekben lehetett mérni a korát. A két penge egymásnak feszült, a fekete éjszaka és ezüst hajnal, villogtak a kelő nap vöröseiben. Energia cikázott át közöttük. Kurgan azon kapta magát, hogy az egyoldalú és egyhangú éjszakai mészárlás után élvezi ezzel az élő, mozgó hamurakással a vívást. Villámok kezdtek csapkodni, a fogadó parázsló romjai újra lángra kaptak. Minden egyes villámcsapás visszahozott valamit a másik eredeti alakjából. Egyre emberibbé vált. Már nem hamunak látszott, hanem halott embernek.

- Tőlem is lop! - ismerte fel Kurgan. Ettől elpárolgott a jókedve, viszont fellángolt a gyűlölete. Fizikai síkon fokozta a támadást, mentálisan pedig a védekezést. Sikerral, a hamu „emberré válása” megszakadt, most egy félig elégett hullával harcolt. Ami zavarta, az a dús fekete haj hullámszája. Az már élő volt, teljesen. Vadul összeakaszkodtak, most nyoma sem volt annak a légies könnyedségnek, amivel az ellensége az éjszaka harcolt.

- Bizonyára a tűz tette! - gondolta Kurgan. - Nagyon rossz lehet elevenen elégni! - Hátrálni kényszerült az előtte villogó fagyott éjdarab elől. Váratlanul látta meg a védelem hibáját. Az évszázados, begyakorolt mozdulatok között egy apró rést. Még nem is tudatosult benne a felfedezése, már ki is használta azt. Az ébenszínű kard megállt a levegőben, félúton a feje felé. Ekkor jött rá, hogy épp időben cselekedett. Az ő feje is veszélyben volt! A fej, a másiké, le akart gördülni, de széthullott, szemcsés hamuvá. Aztán a test is porrá vált, a feltámadó szél szétértette az üszkösen égő romok felett.

A fegyvert tartó „kar” eltűnt, a kard a lába előtt puffant a kiégett földön. Csak a haj látszott még mindig élni, a szél a fogadó égő romjai közé sodorta. Kurgan érezte, ahogy a hatalmas erők körülötte gyülekeznek. Várt. Ahogy ott állt, megreccsentek körülötte az erdő évszázados fái. A szél vadul fújt, felkapta a hamvakat. Örvénylő oszlop alakult ki, ami lassan formát öltött. Kurgan már látott sok cifrát, de ilyet még nem. A fogadóné áll felette, akár egy régvolt titán. A fák fölé magasodott, és lenézett rá. Ő meg felnézett. A hamualak kitétette a száját.

- Valamit mondani akar? - töprengett. - Biztos meg akar átkozni, amiért legyőztem. - Ezt belenyugvással vette, kész volt dacolni akármilyen ősi átokkal. A következő pillanatban az óriás alak ráomlott, egyúttal gigászi energiák rontottak rá. Ahogy beléáramlott az ősi

energia, szétárta a karjait, aztán a legyőzöttnek kijáró hagyományos tisztelgésre zárta. Körülötte az erdő zúgott, hajlongott ropogott, faóriások dőltek ki. Ahogy lenézett, az elemi erővel rázúduló erők nyomása alatt az látta, hogy a fogadós né kardja töredezik. Mintha nem is fémből lenne, furcsán megfakult, repedések jelentek meg rajta, aztán szétesett cserépdaraboknak látszó részekre. A serkentés átadott neki olyan információkat, amiket egyszerűen nem tudott felfogni. Jeges, zsibbadt érintést érzett magán, fénytelen csendet. Ez a hideg és sötét hely messze volt innen, olyan messzire, hogy beleszédült. A fogadós né járt ott, egyszer rég... nagyon régen. Nem egyedül múltatta az időt ott, a mesterét követte. Ott gyakorolta a harcot... Itt egy pillanatra elveszítette az eszméletét a rátörő látomás harapófogójában. A fogadós né, akit persze nem így hívtak, egy hideg, sötét és fullasztóan üres helyen gyakorolt, minden védelem nélkül. Ez nagyon meglepte, „látta” a nőt elszürkült testtel azon a rettenetes helyen harcolni. Nem egyszerűen védetlen, hanem teljesen védetlen volt, az elemi ruházatot is nélkülözve. Pucéron harcolt ott, ahol egy halandó azonban, egy szívdobbanásnyi idő alatt meghalt volna. Ő meg vívott, fénytelen, beesett szemekkel, sűrű bőrrel, fagyottan összeragadt hajjal. Meztelen talpa felverte a port, ami túl lassan hullott vissza. Megborzongott, még hang sem volt, a fegyverek némán találkoztak. Ott a sikeres

próba után kapta azt a kardot, ami most csupán törött cserépre né látszott a lába előtt. Végül minden elcsitult. Kurgan lerázta magáról a hamut, és hosszan nézte az összetiptort agyagedénynek tűnő karddarabokat.

- Micsoda história! - dűnnyögte maga elé...

Amikor kiért az elátkozott és immár elárvult erdőből, egy utazó jött szembe vele. Megálltak egymással szemben, a másik bizalmatlanul méregette őt.

- Mit tudsz az erdőről, uram, biztos átkelhetek rajta? Kurgan nyájasan bólintott.

- Igen, teljesen nyugodt lehetsz! A másik bizonytalanlankodott:

- De azt beszélnek, rablók portyáznak odabenn! Kurgan megvonta a vállát.

- Én is hallottam efféle szóbeszédet, de semmi ilyet nem tapasztaltam! A másik kissé zavartan nézte az erdőt.

- Van ott valami fogadófele is! Kurgan erőteljesen megrázta a fejét.

- Sajna már nincs, uram! Leégett! Ezzel otthagyta a tépelődő halandót. Az erdő már ártalmatlanná vált, de híre megmarad neki. Egy legenda élete! Vigyorgott...

Homoergaster

Az új fiú

Magányosan ébredtem a hatalmas, faragott ágyban, melyben először hajthattam egyedül álomra a fejem. Korgott a gyomrom az éhségtől, ráadásul vacogott a fogam a hidegtől. A kihűlt szobában gomolygó felhőnek látszott a lélegzetem. Nemrég kelt fel a nap, de gyorsan kiröppent a szememből az álom. Tudtam, különleges nap virradt rám.

Gyorsan felvettem kopott gönceimet, melyek lötyögtek rajtam, mert jó pár számmal nagyobbak voltak a kellenél, majd elvégeztem az árnyékszéken a dolgomat. Közben egyfolytában lúdbőrzött a hátam. Úgy éreztem, gyűlölködő szempár szegeződik a tarkómra, de amikor hátrakaptam a fejem, csak az üres, elvadult kertet láttam. Úgy tűnt, uram és parancsolóm nyomasztó árnya a halálon túlról is rám vetődik.

A házba visszatérve szegényes reggelit készítettem, amely néhány szelet mortadellából és sajtból állt. Keserű szájjal elfogyasztottam étkezem, majd hátamra kaptam a viseltes iskolatászkát, melyet atyám vett nekem az ócskapiacra, és útnak indultam a város sűrűbben lakott részei felé.

A düledező kunyhó elmaradt mögöttem, mégsem tudtam leküzdeni a bensőmet marcangoló szorongást. Sokáig éltem a külvilágtól elzárva. Apámon kívül csak néhány balsorsú gyermekekkel találkoztam, akiket együtt taszítottunk örök sötétségbe. Amikor megcsömöröltem az erőszaktól, a házban fellelhető könyvek jelentették számomra a menedéket a rideg valóság elől. Gyertyafénytől káprázó szemmel bújtam őket hajnalig a halálszagú pince mélyén.

Lassan lépkedtem a belváros kanyargós utcáin az iskola felé. A késő őszi fagyos harapása visszaránggált a valóságba. A hajamat borzoló szél fagyos ujjakkal kúszott rongyaim alá. Az égen sötét fellegek gyülekeztek. Árnyékuk eltakarta a napot, és visszatükrözte komor hangulatomat. Arcomra rémület maszkja dermedt. Boldognak és felszabadultnak kellett volna éreznem magam, mégis remegtem belülről. Olyan voltam, mint valami halálos korból felgyógyult beteg, aki sokáig

nyomta az ágyat.

„Semmi baj” - biztattam magam gondolatban, de tudtam, hiányzik belőlem kortársaim velük született könnyedsége.

Ló vontatta kordé haladt el az úton nyikorgó tengellyel. A szemellenzős lovak patái monoton dobogással verték a port. A munkába igyekvő emberek mogorván kerülgették a gyermekeiket iskolába kísérő szülőket. Egy belső hang azt suttogta, mindenki engem néz: a járókelők, a fák, az állatok, miközben kíváncsi tekintetek próbálják kifürkészni minden titkomat.

„Hagyjatok!” - üvöltöttem magamban hangtalan, noha sejtettem, csupán felzaklatott elmém játszik velem.

„Nem láthatnak mást, csak egyet a hétköznapi, tizenkét éves fiúk sorából. Azt sem tudják, ki fia borja lehetek.”

Megérkezve az iskola poros udvarára felnőttem kerestem, aki eligazítana. Tekintetem megakadt egy pecsétes köpenyt viselő, hajlott hátú emberen, aki úgy állt az elem táruól nagy, nyitott térség közepén, mintha vállán hordaná a világ összes baját.

- Bocsánat, uram - szólítottam meg rekedten, miközben savós szín szemébe meredtem -, meg tudná mondani, merre van a hatodik bé?

A férfi felvont szemöldökkel meredt rám, nikotinfoltos ujjával bajuszát igazgatva. Némi tűnődés után serecintett egyet, aztán válaszolt - ködös tekintete elárulta, nem tud hová tenni.

Síri csend fogadott, amikor beléptem az osztályterem ajtaján. A gyerekek tudták, hogy új fiú érkezik, azonnal rám szegeződött minden tekintet. Zavaromban halk, remegő hangon köszöntem, és amikor kétségbeesett tekintetem felfedezte az egyik üresen árválkodó padot a tábla előtt, kapkodva igyekeztem képzelni menedékébe jutni.

A nagy sietségben későn vettem észre az elem kerülő gyereklábat - egy vörös hajú, szeplős kölyökét -, és hasra

estem benne, harsány derűsége ingerelve cimboráit. A padlóval való összeütközés megrázóan fájdalmas élmény volt. Ugyanakkor érdekesnek találtam. Meglepett a szememet elöntő forró érzés, és az orrból patakzó vörös áradat.

„Vér – ámuldoztam magamban –, az én vérem!”

Ekkor nagydarab, komor arcú oktató lépett be a terembe, akinek megjelenése véget vetett a viháncolásának, épp amikor a piros folyam megindult a gallérom felé.

– Ő az új osztálytársatok – mutatott rám a férfi –, mutatkozzatok be neki!

A gyerekek illemtudóan sorolták nevüket, miután közöltem az enyémet. Baráti mosolyok röpködtek felém, ám a szemekből lenézés áradt. A puritán öltözékű tanár szenttelen vonásai nem árultak el érzelmeiket. Színtelen tekintete könnyöfösen siklott át sérülésemen.

A szünetben zárkózottan félrevonultam a gyerekzsebjától felvert folyosón. Megint éreztem a csípős érzést a szememben, de összeszorítottam ajkamat, és nem hagytam feltörni könnyeimet. Inkább tanulmányozni kezdtem a jobb kezem, hogy valamivel lekössem magam.

Vékony, halványsápadt bőr borította, láttam a felszín alatt futó kékes ereket. Egyszer csak az a kényszerképzetem támadt, valaki más végtagját bámulom. Idegen ujjaimat sorra véve vörös árnyalatú csíkokat pillantottam meg körmeim alatt. Émelyegni kezdtem a tudattól, hogy vért látok sötét pincefölddel keveredve. Legszívesebben fejével vágtam volna le kézfejem, miközben lelkemre mázsás rostélyként zuhant a bűntudat.

A következő pillanatban úgy tűnt, kikerültem testemből és távolról szemlélem magam. Rettenet tört fel belőlem. Messziről figyeltem elgyötört porhüvelyem, elméből tisztátalan szertartás emlékképe törtek fel hívatlanul.

Magam előtt láttam a pince sötétjét, és benne ősz atyám kontúrjait az ujjaim közt remegő fáklya fényében. Pártfogóm szabályos pentagramma közepén állt. Monoton hangon sátánidéző rituálét kántált, melynek végén megölte a kezében tartott baltával kiszolgáltatott áldozatát. Gondolkodás nélkül tettem a dolgom. Nem fogtam fel, mit cselekszem, miközben ártatlan vér folyt le az oltáron. Csak az tartotta bennem a lelket, hogy egy nap majd én is iskolába mehetek. Ekkor becsongették. A fülhasogató zaj kiszakított a téboly markából, mielőtt összeroppantotta volna elmémet.

A következő óra nyögvenyelősen telt. Egy szőke hajú, szemüveges nő megpróbált bevezetni minket a matematika rejtelmibe. Jobb arcán, közvetlenül az orra mellett, nagyra nőtt bibircsók sötétlett, amely szőrös potrohú pókként ugrándozott fel s alá, amikor hevesebben gesztikulált. Szavai csak tompán jutottak el hozzám, és semmit sem értettem belőlük.

Újra rossz érzések fogtak el. Torkomban gombóc keletkezett, nem tudtam nyelni, és kiszáradt a szám. Öntudatlanul nyalogatni kezdtem ajkamat, miközben végtagjaim kihültek, mintha jéggé fagytak volna. Hallottam saját szívverésemet. Halálfélelem fojtogatott. A rettegés falánk óriás kígyóként tekeredett körém. Egy hang azt suttogta, bosszúvágó atyám a folyosón vár. Magam előtt láttam aszott ajkát, ahogy odvas vigyorra nyitja...

Az óra végén ki sem tettem a lábam az osztályból. Görcsbe rándult gyomorral kuporogtam odabent. Egyszer csak a rossz gyerek surrant be a tanterembe, aki érkezésemkor elgáncsolt, s egy rajzszöveget tett a tanári

székre. Mutatóujját tiltón az ajkára helyezte, hogy jelezze: „tartsd a szádát, új fiú!”

Rövidesen a többi gyerek is besorjázott az ajtón, majd újfent a bibircsók tanárnő jelent meg. A középkorú asszony leülni készült, de nem hagyhattam. Belső tiltakozásom közbelépésre biztatott.

– Ne! – akasztottam meg kiáltásommal a nő lendületét.

A kiszemelt áldozat nem értette, mi ütött belém, ám rögtön világossá vált a számára, amikor megtalálta a vörös hajú fiú ajándékát.

– Ki tette ezt? – kérdezte vádlón felém mutatva a rajzszöveget.

Hallgatnom kellett volna, mint a sír, de képtelen voltam megtenni. Legszívesebben magamra vállaltam volna a bűnt. Sérült orrom sajogni kezdett, mintha figyelmeztetni akart volna, hogy ne tegyem. Fogcsikorgatva próbáltam ellenállni a kényszernek, mire hányinger fogott el, mintha hirtelen csatornabűzös ujjak tuszkoltak volna le valamit a torkomon. Orromat dörzsölgetve bemártottam a rőt sörényű csirkefogót, akinek szeplős arca kigyúlt a szégyentől. A tanárnő az igazgatóhoz küldte a csínytevőt, aki gyűlölködő pillantással haladt el mellettem.

Kellemetlen érzéseim ellillantak. A hátam mögötti sugdolózásból kivettem az „áruló” és a „spicli” szavakat, de nem zavart. A tanítási napból hátralévő két nyelvtanórát madárcsontú, szemüveges férfi tartotta, aki sipító fejhangon beszélt. Áldásnak tűnt, amikor végre kicsöngették, és nem kellett tovább hallgatnom igeidőkről szóló okítását. Kifelé menet senki sem szólt hozzám, és én sem szóltam senkihez.

Némán indultam haza. Még félúton sem jártam otthonomhoz, amikor szakadni kezdett az eső. Cipőm hangosan cuppogott a sárban, a zápor pedig mind hevesebben zuhogott. Bőrig áztam és csontig fagytam, mire megérkeztem városzélén várakozó otthonomhoz.

A bejárat hatalmas szájként tátogott felém. Nem riadtam meg, bár egy pillanatra megtorpantam, mielőtt átléptem a küszöböt. Csend és nyugalom fogadott. A szüette bútorok némán várakoztak a benti sötétben.

„Kibírtam az első napot” – állapítottam meg büszkén, majd sietve begyújtottam a kemencét.

Nehezen szoktam meg az új körülményeket. Tegnap még holt anyag voltam csupán; akarat nélküli szolga, akinek fogalma sem volt róla, hogy gazdája a testet öltött Gonosz.

Az öreg feketemágus végül azzal követett el baklövést, hogy elevenné tett. Amikor húsvér teremtménnyé váltam, több érzés fakadt szívemben, mint az övében valaha is. A fájdalmas megvilágosodás pillanatában ráébredtem, mit kell tennem. A vén sarlatán jeltelen sírban végezte pincéje földjében, akárcsak áldozatai, akiket azzal csalogatott le, hogy mutat nekik egy csodás játékot.

Tétován kerestem a kamrában néhány tojást éhségem csillapítására. Gyarló elmém fehér vásznán vakító élességgel peregték le gonosz atyám végső percei.

Azt a vérmocskos baltát fordítottam a tébolyodott Gepetto ellen, amellyel gyermekeket gyilkolt a Sötétség parancsára. Lázadó haraggal törtem életére, tébolyodott dühömet semmi sem fékezte meg.

Lelkemben felelevenedett az örült cipész utolsó jajsza-va, miközben sújtásra emelt fegyverem Nemezisként suhant fonnyadt koponyája felé:

– Mit csinálsz, fiam?!... Ne, Pinocchio... Könyörgök, ne bánts!

Maggoth

ZOMBIELAND

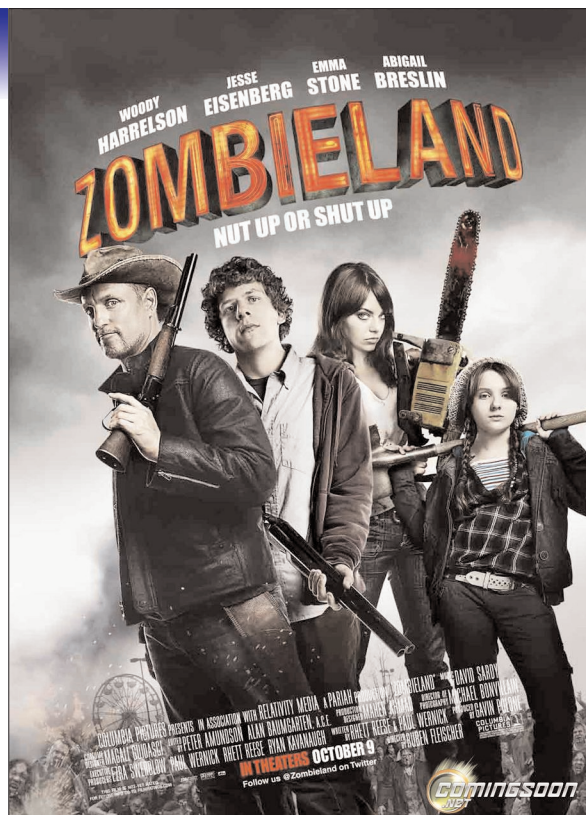
Az idei év egyik legszórakoztatóbb filmtermése, az első nagyjátékfilmes rendező, Ruben Fleischer road movie-ba oltott horror vígjátéka, a *Zombieland*. Bár a zombifilmek kelléktára igen gyorsan kialakult, és sokáig nem is sikerült ezen korlátok közül kilépni, a *Zombieland* üdítő újdonságokkal dobja fel a stílust.

A történet teljesen egyszerű, s rögtön a film elején belecöppenünk a kellős közepébe. Egy tinédzser, eléggé visszahúzó srác (Columbus), a saját maga alkotta szabályok alapján próbálja túlélni azt, hogy az egész emberiség zombivá változott egy vírus következtében. Később hozzácsapódik egy cowboy kinézetű alakhoz (Tallahassee), majd némi bonyodalom után összejönnek egy lány testvérpárral (Wichita és Little Rock). A karakterek céljai változatosak. Columbus haza akar jutni a szüleihez, Tallahassee ölni tudna – szó szerint – egy Twinkie-sütiért, Wichita és Little Rock pedig a Los Angeles-i vidámparkba készül egy zombimentes szórakozásra.

A film félelmetesen jó jelenetekkel indít, ami elég magasra teszi a mércét, s amely által megismerhetjük a túlélés alapvető szabályait: legyünk jó kondícióban, löljünk legalább kétszer, vigyázzunk a mosdókkal és kösük be a biztonsági övet. Hiszen ki látott már kövér túlélőt egy zombifilmben? Kit ne ért volna meglepetés amiatt, hogy csak egyszer lőtte mellkason a rá törő zombit? Ki ne lenne kiszolgáltatva a mellékhelyiségben, letolt gatyával? No és ki szeretne kirepülni a szélvédőn, ha néhány rosszcsont zombi miatt hirtelen elé kerül egy teherautó, vagy más tereptárgy? Szóval csak óvatosan.

Ezt követően lassított felvételek következnek, amelyekben a legkülönbözőbb embereket igyekeznek elkapni a legkülönbözőbb zombik. Van itt vért hányó zombi, rózsaszín felsőben menekülő fiatal nő, szendvicsembert letámadó rockerzombi, pajzzsal védekező rendőröknek támadó zombik, vőlegényre rátámadó zombimennyasszony, fizetővendéget kergető zombi sztriptíztáncosnő, munkában lévő tűzoltókat megtámadó lángoló zombi, géppisztollyal lövöldöző öltönyös túlélő, szélvédőbe csapódó, vért köpködő zombi is. Mindehhez a zenei aláfestést a Metallica szolgáltatja, a *For Whom The Bell Tolls* című számával.

A kezdő képsorokhoz képest a film többi része némi-leg csalódás. A főszereplő Columbus gyakorlatilag végigszerencsétlenkedik az egész filmet, amelyet Tallahassee figurája ment meg valamelyest. Ő ugyanis élvez, hogy zombikat gyilkolhat.

A filmről elég vegyes vélemények láttak napvilágot a kritikusok tollából, akik negatívként főleg a karakterek céltalanságát, kidolgozatlanságát emelték ki. Ez valahol jogos, ám ettől függetlenül a film végig szórakoztató, az apró, elejtett utalások, humormorzsák, és a romantikus szál fenntartja az érdeklődést, bár feszültséget nem kelt – de szerintem nem is ez a cél.

Azok a jelenetek, amikor például Columbus és Tallahassee rálel egy kisbuszra, hogy tovább utazhassanak, s az utóbbi ripityomra töri, miközben a lányok által elorzott Cadillac-jét követeli vissza, s mikor nem sokkal ezután rálelnek egy Hummerre, melynek a hátsó ülésén lévő zsák teli van lőfegyverekkel... Vagy amikor heccből szétvernek egy ajándékboltot... No ezek a jelenetek azért üdítőek, ha közben el is laposodik a történet.

A film csúcspontja azonban mégis az, amikor behajtanak Hollywood-ban egy B. M. monogrammal ellátott kapun. Hogy kit takar a monogram? Aki látta már a filmet, tudja, aki nem, annak csak annyit mondok, hogy nem Bob Marley. Ebben a jelenetsorban nem csak önkritikát fogalmaznak meg, de sok filmes utalás is elhangzik. A zárójelenet pedig lyukat üt az emberen.

A film végére visszatér a kezdő képsorok hangulata, amikor a lányok végül eljutnak az áhított vidámparkba, ám egy kellemes szórakozás helyett egy komplett zombihordával kerülnek szembe. A fiúk később mennek utánuk, s végül meg is mentik a kétségbeesett lányokat. Tallahassee figurája itt igazán elemében van! Fantasztikus képsorok által szembesülhetünk azzal, hogy mennyire is élvez a zombik eliminálását. Végül meg is kapja a jutalmát, egy Twinkie-süti.

A film összességében nagyon szórakoztató, a kezdő, véres jeleneteket kiegyensúlyozza a végig jelenlévő humor. Aki egy igazi zombi filmre vágyik, annak nem ajánlom, de ha valaki kedveli a zombis vígjátékokat, meg a road-movie-kat, az mindenképpen nézze meg.

Jimmy Cartwright

OTAKU-CLUB

Üdvözlök minden olvasót!

A becenevem SeT. A SZentesi Otaku Club alapítója és főszervezője vagyok, valamint ezen új rovat szerkesztője.

1984-es évjáratú vagyok, és nagyon sok mindent kedvelek, ilyen pl. az anime/manga/keleti kultúra, fantasy, sci-fi, tudomány, amatőr művészetek, művészet...

Nos ezen érdeklődési köreim közül ebben a kis rovatban elsősorban a hazai animés eseményekkel illetve az ehhez kapcsolódó szentesi klubbal kapcsolatban olvashattok tőlem a későbbiekben rövid beszámolókat, továbbá tervbe van véve néhány anime/manga jellemzése/bemutatása, japán szokások bemutatása, esetlegesen fanficcek vagy fanartok közzététele. Remélem, mindenki elnézi majd nekem az írásbeli hátrányaimat, ugyanis nem vagyok hozzászakvok ahhoz, hogy egy folyóiratban irkáljak...

A mai első téma a SZentesi Otaku Club és annak megalakulása.

2009. szeptember 22-én alakult meg Szentesen az Ifjúsági és Művelődési Ház fotószakkör termében 8 fő induló létszámmal. Ezen új klub a 2009. augusztus 28-án megszűnt SZentesi & Csongrádi animE Meet, azaz SZEM szentesi jogutódjaként jött létre. Csongrádon is új klub alakult, KAZ, azaz Közösségi Anime Zug néven...

Nos, a SZOC mostani taglétszáma jelenleg 28 fő. Egy találkozón az átlag létszám általában 15-24 fő. Találkozók keddenként vannak az Ifjúsági Ház Fotószakkör termében 16:30-tól 20:00-ig.

Programok: anime vetítés, olvasósarok, kártyajátékok, konzol, japán zenei klipek, amv-k, japán zenék, illetve 5-10 perc erejéig a SZOC beszámolója a tagoknak a tevékenységről.

A SZOC azzal a céllal jött létre, hogy a Szentes és környéki anime/manga/japán fanok összeismerkedhessenek egymással, és együtt egy közösséget hozzanak létre. A SZOC alapvetően egy baráti társaság, tagdíj nincs, azonban az esetlegesen felmerülő költségeket (pl. plakátolás, nyomtatási költség, bérlés) a tagok közösen állják.

Célkitűzéseink, hogy a hozzánk ellátogató Otakuk (azaz japán/manga/anime fanok) jól érezzék magukat. Az ország összes többi hasonló jellegű közösségével baráti kapcsolat kialakítása és fenntartása. Az animék, mangák és ezekhez kapcsolódó játékok és konzolok illetve a japán kultúra és ehhez kapcsolódó jellegzetességek népszerűsítése, illetve találkozóinkon való bemutatása az érdeklődők számára.

További információ klubunkról a weblapunkon a <http://szoc.xtreemhost.com/> címen.

A klub a KAOSZ-Szövetség tagja, mely szövetség a Kárpát-medence keleti részén elhelyezkedő anime klubok szövetsége.

Következő cikkünkben a KAOSZ-ról fogunk írni pár szóban.

SeT

V. Lidércfény Pályázat

avagy

A sötét varázslók élete nem csak játék és szórakozás

Műfaj: Fantasy

Kategória 1: komoly próza

Kategória 2: humoros próza

Kiíró: Lidércfény (Online Kulturális Magazin, Amatőr Kulturális Folyóirat)

A pályázat címe: „A sötét varázslók élete nem csak játék és szórakozás”

Pályázhatnak: Magyarországon és határainkon túl élő magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű novellákkal.

Beküldési határidő:
2010. április 30., péntek, éjfélig.

A pályázat témája és célja:

A sötét varázslók a fantasy történetek meg nem értett karakterei közé tartoznak. A kalandozók általában gonoszoknak tartják őket, s ennek megfelelően életükre, néha pedig holtukra törnek, aztán ha sikerül legyőzniük ellenfelüket, akkor természetesen ki is fosztják – szegény sötét varázsló már úgysem venné hasznát a kincseinek... Persze ők sem hagyják magukat – nem egy kalandor végezte már csúfosan, amikor megpróbált tengelyt akasztani egy-egy sötét varázslóval. Botor módon próbálkozók azért mindig akadnak: így az álta-

lános vélekedéssel szemben a sötét varázslók élete (avagy halála) sem csak játék és szórakozás.

A pályázatra olyan, (a terjedelmi kiírásnak megfelelő) fantasy novellákat várunk, amelyekben az író egy (vagy több) sötét varázsló szemszögéből írja le a történetet.

Célunk: próbáljuk meg megérteni a világot a sötét oldal szemével nézve! Hiszen a gonosz varázslók is érző lények, csak a PR-jük nem az igazi, így a fantasy írók mindig negatív szerepeket osztanak rájuk...

Az előző Lidércfény pályázatokból levont tanulságok alapján azt szeretnénk kérni a nevezőktől, hogy a beküldött történetben a kiírásnak megfelelően legalább egy, azaz 1 db sötét varázsló szerepeljen, ellenkező esetben a nevezést sajnós még akkor sem tudjuk elfogadni, ha minden más szempontból kiváló írásról van szó.

Bővebb információ és kiírás:
<http://www.szentesinfo.hu/lidercfeny>

Nemere István: Játszma tízmilliárdért

Nemere István *Játszma tízmilliárdért* című könyve 1986-ban jelent meg egy olyan kötetben, amelyben egy másik regény, a *Holtak harca* is helyet kapott. Érdekes a dátum, ugyanis Nemere egy olyan történetet dolgoz fel könyvében, melyet később több hollywoodi produkcióban is viszontláthattunk. Hogy ez lenyúlás-e az amcsik részéről vagy sem, azt nem tudhatjuk, lehet, hogy csak az ötletadó volt közös. Hogy mi is volt ez az ötlet, az hamarosan kiderül.

A történet egy a mai világnál minden szempontból kellemesebb jövőben játszódik. A Földön béke uralkodik a Világkormány bölcs vezetése alatt. Az emberiség már kijutott a világűrbe, a környező bolygók egy részét már gyarmatosították. Ebben az idilli környezetben indul el családjával jól megérdemelt nyaralására Paul Karlen, a Világórség Különleges Alakulatának egyik legjobban képzett embere. A nyaralásból természetesen nem lesz semmi - Karlent leszállítják a repülőgépről a Világórség ügynökei az Elnök személyes utasítására. Az akció nulla-egyes besorolást kapott, ami azt jelenti, hogy az egész Föld veszélyben van. Karlen a rend kedvéért tiltakozik egy kicsit, de aztán jó katonaként engedelmeskedik a parancsnak, faképnél hagyja családját, és rövidesen az emberiség által épített legnagyobb űrhajó, a Gamma parancsnoki posztján találja magát. A legénység a parancsnokon kívül hét főből áll. Ennek egy része önkéntes, a másik részét - a piszkos tizenkettőhöz hasonlóan - egy büntetőtelepen, a Ngau-szigeten toborozták olyan volt űrhajósok közül, akiknek előéletét sötét foltok csúfítják el. A parancsnok semmit nem tud a feladatról, csak annyit, hogy a hajó rakománya húszezer tonna burlitalapú robbanóanyag.

Karlen erre ennyit reagál: „- Akkor a hajó olyan, mint régen egy puskaporos hordó - mondta lassan. - Ha az űrben belénk vág egy macskányi meteor, csillogpor se marad a Gammából és belőlünk...”

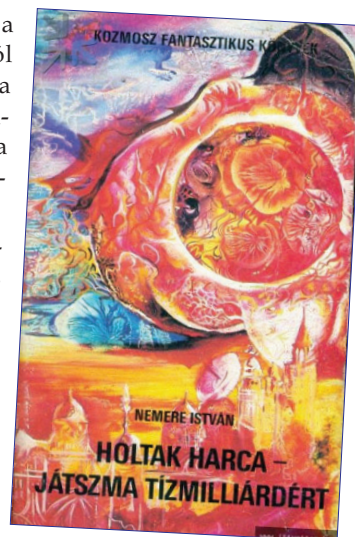
Ebből azért lehet sejteni, hogy milyen esélyekkel indul neki a csapat az akciónak... Herr Karlen viszont nem véletlenül tagja a Világórség Különleges Alakulatának - nem fut meg a kihívás elől! Néhány évszázaddal ezelőtt talán azt válaszolta volna, hogy „Jawohl, Herr General!”, de ez szerencsére már egy

békés évszázad, és így a parancsnok nem szól semmit, inkább magába fojtja a nagyapjától tanult, már-már szájára kívánczó ősi ausztráliai káromkodásfüzért.

Már csak annyit kellene tudni, hogy mi is az a probléma, amelynek megoldására az addig épített legnagyobb és legdrágább űrhajót indítja el az emberiség, dugig tömve robbanóanyaggal? A csillagászok megfigyelései alapján a világűrben egy addig soha nem látott test bukkant fel, amely igen sebesen, tízezer kilométer per másodperc sebességgel közeledik a Naprendszerhez. A számítások persze azt mutatják, hogy az idegen test pontosan a Földet fogja telibe trafálni. Ha az emberiség nem szeretne átmenni múlt időbe, akkor muszáj tennie valamit - nos, ezért indult el Paul Karlen és szedett-vedett csapata a Gamma fedélzetén.

A történet a továbbiakban számos érdekes fordulatot vesz, mint ahogy azt Nemere könyveiben már megszokhattuk. Maga az alapötlet is megadja erre a lehetőségét, ráadásul még ott van a nagyrészt sérült lelkivilágú űrhajósokból álló csapat egy kissé fafejű parancsnokkal az élen - ez mind kemény konfliktusok forrása lesz a könyvben. Érdemes végigolvasni a kb. kétszáz oldalas regényt, akik kedvelik Nemere fantasztikus írásait, most sem fognak csalódní.

Érdekes, hogy míg néhány évszázaddal ezelőtt a tudósok sem hittek abban, hogy az égből kövek potyoghatnak, az utóbbi években viszont már világossá vált, hogy meteorok igenis léteznek, és ha egy nagyobb kődarab eléri a Földet, az bizony gondot is okozhat. Egy manapság sokak által elfogadott elmélet (Shiva-elmélet) szerint a dinoszauruszok kihalását is egy nagyobb, a Földbe csapódó kisbolygó vagy üstökös okozta, és ez valószínűleg nem is egyedi eset volt, hanem egy periodikusan (26-30 millió évenként) ismétlődő eseményről van szó. Ezt a gondolatot persze a fantasztikus művek szerzőinek is megtetszett, így ma már természetes, hogy szörnyű kozmikus katasztrófákkal riogatják az olvasókat. Ez talán nem is annyira fantasztikus ötlet - egy ilyen kataklizma bármikor bekövetkezhet a valóságban is. A könyvekben és filmekben általában néhány hősnek köszönhetően megmenekül a Föld. Kérdés, hogy a mai világban tethetnénk-e egyáltalán valamit egy ilyen katasztrófa esetén, vagy maradna (kinek-kinek világnézete szerint) az imádkozás vagy a matematikai valószínűségbe vetett hit.

Kapitány